

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Ecclesiarum Patriarchalium dignitas & authoritas ostenditur orta fuisse à B. Petro, ejúsve Successoribus cum debita ac perpetua ab his dependentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

numerus fidelium exigeret. Nec presenti tantum necessitati occurrit; sed & futurum regimen disposuit, puta Londoniensem Archiepiscopum à Synodo propria consecrandum, Eboracensem Londoniensi non cessurum, sed priorem fore, qui prius fuisset ordinatus: communi utriusque consilio generalia illius Christianitatis negotia gerenda. Ut autem nunquam non meminissent, à quo fonte profuisset illorum autoritas, voluit, uterque à Sede Apostolica pallium acciperet.

8. Aliud habetur exemplum in *Capitulari Gregorij II. art. 3* ubi Martiniano Episcopo, Georgio Presbytero, &c. in Bavariam missis ita præcipit; *Vi consideratis locorum spatijs, juxta gubernationem uniuscujusque Ducis Episcopia disponatis, & subjacentia singulis Sedibus terminatis. Et si tres, aut quatuor, vel majoris numeri vise fuerint constituta Sedes, reservato præcipue Sedis loco pro Archiepiscopo referendo, adhibito trium Episcoporum conventu, probabiles fide, ac bonitatem, & erudites sanæ doctrinæ viros ordinatis Antistites ex auctoritate B. Petri Apostoli, & in subsequentis vigoris tradita dispensatione locis eis traditis collocantes.* Quibus præsuppositis, sequentia in rem præsentem videntur discutienda. Primum est. *Qualiter dignitas & auctoritas Ecclesiarum Patriarchalium à B. Petro, ejusque Successoribus orta sit? Secundum; Qualiter Primates, & Metropolitanæ in Gallia præsertim, suam à Summo Pontifice auctoritatem traxerint?*

S. II.

Ecclesiarum Patriarchalium dignitas & auctoritas ostenditur orta fuisse à B. Petro, ejusque Successoribus cum debita ac perpetua ab his dependentia.

ARGUMENTUM I.

Desumptum ex Actis primævæ Ecclesiæ, imò ipsius Christi Domini, deductis ab authore *tract. de libert. Eccles. Gallic. lib. 8. cap. 3.*

9. **N**am Christum, antequàm ex hoc mundo proficisceretur, nullam Parochiarum, Dioceseon, Provinciarum, Exarchatum, vel Patriarchatum distinctionem constituisse, ex tota Evangelij serie colligitur, præsertim ex verbis illis, quæ in cælum profecturus ad Apostolos habuit *Matth. ult. Euntes docete omnes gentes, quæ indistinctam, & illimitatam missionem continent; licet fortè Apostolis formam præscripserit, juxta quam disponendi essent Pastorum gradus & officia, quod cuncta suavius administrarentur & utilius, essetque Ecclesia hostibus suis terribilis ut castrorum acies ordinata.* Amplissima erat potestas omnium Apostolorum, prout exigebat pro illo tempore rerum status, cum nimirum non tam regenda, quam efformanda erat Ecclesia. Tunc enim dispergendi erant per to-

tum orbem Pastores, qui oves undique ad Christi caulam adducerent; Piscatores, qui collectis undique piscibus, Ecclesiæ sagenam implerent; venatores, qui ubique venantes, viventem prædam in domum Dei reportarent.

Verùm cum maxima extitit fidelium copia, constituenda fuit totius regiminis Ecclesiæ formæ. Quomobrem sicut in exercitu Imperator seu Dux unicuique Officiali præsertim primario, suas partes, suamque munus assignat, imò & dignitatem tribuit, nisi jam id a Principe præstitum fuerit: ita B. Petrus, quem suum in terris Vicarium & supremum omnium fidelium Pastorem Christos creaverat, varias dignitates Ecclesiasticas, & officia instituit, secundum formam à Christo acceptam, vel à Spiritu sancto suggestam, ultra ea, quæ per se Salvator ipse ordinaverat.

Itaque Sedem suam in Ecclesia Romana defigens, eam cæterarum omnium Matrem, ac Magistram esse voluit, eique ultra reliquorum communem sollicitudinem, speciale reservavit Occidentalium curam. Alexandrinam & Antiochenam ad Patriarchalem dignitatem exivit, plurimarum eis Provinciarum præfecturam committens. Est ergo, inquit Gelasius I. in Concilio Romano anno 494. *prima Petri Apostoli Sedes Romana Ecclesiæ, non habens maculam, neque rugam, nec aliquid ejusmodi.* Secunda autem Sedes apud Alexandriam B. Petri nomine à Marco ejus Discipulo & Evangelista consecrata est, ipseque à Petro Apostolo in Ægyptum directus verbum veritatis prædicavit, & gloriosam consummavit martyrium. Tertia vero Sedes apud Antiochiam ejusdem beatissimi Petri nomine habetur honorabilis, eò quòd illi, præquam Romam venisset, habitavit, & illic primum nomen novelle gentis exortum est. Baronius, & alij putant hæc ad verbum desumpta ex alio antiquiori Concilio habito sub Damaso anno 382. Similia etiam habet Nicolaus I. in respons. ad consulta Bulgarorum cap. 92.

ARGUMENTUM II.

Ex attestacionibus sanctorum Summorum Pontificum, petitum à prædicato Authore à n. 4.

Illarum namque Ecclesiarum fundacionem, ac exaltationem S. Petro luculentius adscribit S. Gregorius *lib. 6. Epist. 37.* quæ est ad Eulogium Episcopum Alexandrinum; *Quis enim, inquit, nesciat sanctam Ecclesiam in Apostolorum Principis soliditate firmatam, qui firmitatem mentis traxit in nomine, ut Petrus à Petra vocaretur? cui veritatis voce dicitur: Tibi dabo claves regni cælorum; cui rursus dicitur: Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos: Iterumque; Simon Ioannis amas me? Pisce oves meas.* Itaque cum multi sint Apostoli, pro ipso tamen Principatu sola Apostolorum Principis Sedes in auctoritatem convaluit. Ipse enim sublimavit Sedem, in qua etiam quiescere, & præsentem vitam finire dignatus est. Ipse decoravit Sedem, in qua Evangelium

listam Discipulum misit. Ipse firmavit Sedem, in qua septem annis quamvis discessurus sedet.

Licet autem majorum urbium Episcopis saepe in plures alios tributa sit auctoritas, quia commodior erat ad illos recursus, ob frequentia negotia, quae illuc ex circumjacentibus provinciis Praesules evocabant: tamen non a civili urbium excellentia, sed a S. Petri auctoritate praestantiam suam consecutas esse illas Ecclesias, affirmat sanctus Innocentius I. epist. 18. quae est ad Alexandrum Episcopum Antiochensem cap. 1. ubi de Antiochena Ecclesia loquens; Advertisimus, inquit, non tam pro civitatis magnificentia hoc eidem attributum, quam quod prima Primi Apostoli Sedes esse monstraret, ubi & nomen accepit Religio Christiana, quae conventum Apostolorum apud se fieri celeberrimum meruit, quaeque urbis Romae Sedes non cederet, nisi, quod illa in transitu meruit, susceptum ista apud se, consummatumque gauderet.

Ridet S. Gelasius I. epist. 13. quae est ad Episcopos Dardaniae, illos, qui Ecclesiarum praerogativam ab urbium politica dignitate repetunt; Ristinus autem, quod praerogativam voluit Acacio comparari, quia Episcopus fuerit Regiae civitatis? Numquid apud Ravennam, apud Mediolanum, Sirmium, apud Treveros multis temporibus non constitit Imperator? Numquidnam harum urbium sacerdotes ultra mensuram sibi met antiquitatis deputatam, quidpiam suis dignitatibus usurperunt?

ARGUMENTUM III.

Ex varijs auctoritatibus a praefato Auhore n. 7. & 8. deductis.

15. Tenim Hincmarus Archiepiscopus Rhemenfis in Opusc. 55. Capitulum cap. 16. Ecclesiarum Patriarchalium dignitatem ad B. Petrum referendam multifariam ostendit; Sedes Ecclesiarum, inquit, scilicet Romanae, Alexandrinae, atque Antiochena, idcirco specialiter legimus, Sedes dici, cum plurima Sedes, & Apostolorum, sicut Iacobi Hierosolymae, & Ioannis apud Ephesum, in qua sedet & Timotheus B. Pauli Discipulus, & multa aliae principalium Civitatum, quoniam Sedes sunt, quin potius, licet dispersantur longinquitate terrarum, una Sedes sunt magni Petri Apostolorum Principis, &c.

16. Beatus Petrus Damiani lib. 2. epist. 16. proposita sibi difficultate circa Ecclesiarum excellentiam, quod scilicet Hierosolymitana caeteris praeferenda videatur, quod Hierosolymis perfectum est Redemptionis mysterium, respondet, Ecclesiarum dignitatem non Christi, qui omnibus praesidet, excellentia; sed Petri privilegio esse metiendam; Quoniam Hierosolymis passus est Dominus, universis Ecclesijs non Romana, sed Hierosolymitana potius praesse deberet Ecclesia. Verumtamen cum ex auctoritate Canonum, Romana Ecclesia primum teneat locum, Alexandrina secundum, Antiochena tertium, Constantinopolitana quartum, Hierosolymitana jam quintum; constat, Dominum Salvatorem non unicuique Cathedra specialiter praesse, sed cunctis unum Pastorem uni-

versaliter praesidere. Liqueat ergo, Ecclesiarum ordinem esse dispositum iuxta privilegium Petri, non secundum incomparabilem excellentiam Redemptoris. Quod ait Petrus Damiani, ex auctoritate Canonum Romanam Ecclesiam primum tenere locum, non ita accipiendum est, quasi Canones hanc illi Ecclesiae praerogativam contulerint, sed tantum, quod illi collatam fuisse, declaraverint. Itaque sensisse illum, dubitare non sinunt alia eius verba, praesertim Opusc. 5. cap. 1. ubi mirum in modum Ecclesiae Romanae dignitatem, & auctoritatem explicat; Romanam, inquit, Ecclesiam solus ipse fundavit, & super Petram fidei mox nascentis crexit, qui B. Petro aeternae vitae clavifero, terreni simul & caelestis Imperij iura commisit, &c.

ARGUMENTUM IV.

Prioris continuativum ex dicto Auhore n. 9.

17. Cum enim ejusdem sit, concedere, ac in concessorum possessione confirmare; si quando ambitio Ecclesias privilegij a B. Petro concessis spoliari tentavit, earum tuitionem pro virili susceperunt ejus successores. Ita cum Anatolius Episcopus Constantinopolitanus, accepta occasione depositionis Dioscori Alexandrini in Synodo Chalcedonensi factae, nec non destitutionis Domni Antiocheni a Iatrocinio Ephesino tentatae, & a S. Leone perfecta, utriusque illius Ecclesiae iura invadere moliretur, & a Concilio Chalcedonensi usurpationem suam probandam curasset, obstitit ei validissimè S. Leo, ut ex multis patet ejus epistolis, praesertim ex 46. cap. 5. ubi haec inter alia leguntur; Nihil Alexandrinae Sedis ejus, quam per S. Marcum Evangelistam B. Petri Discipulum meruit, pereat dignitatis; nec Dioscoro impietatis suae pertinacia corruente, splendor tantae Ecclesiae tenebris obscuretur alienis. Antiochena quoque Ecclesia, in qua primum, praedicante Apostolo Petro, Christianum nomen exortum est, in paterna constitutionis ordine perseveret, & in gradu tertio collocata, nunquam se fiat inferior. Aliud enim sunt Sedes, aliud Praesidentes. Quia verò Episcopi Concilij Chalcedonensis sanctae Sedis Legatis tum absentibus, ac postea reclamantibus, Patriarchalem dignitatem praedicto Anatolio detulerant, eorum Decretum, seu Canonem cassavit S. Leo, ut patet ex ejus epistola 55. quae est ad Pulcheriam Augustinam cap. 3. Consensiones verò, inquit, Episcoporum sanctorum Canonum apud Nicam conditorum regulis repugnantes, unita nobiscum vestrae fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem B. Petri Apostoli, generali prorsus desinitione cassamus.

18. Nec inanem fuisse illius Pontificis conatum in comprimenda Episcoporum Constantinopolitanorum ambitione, testantur ejus litterae tum ad Anatolium, tum ad Marcianum Imperatorem. Ad illum sic scribit in epist. 71. cap. 3. Illam autem culpam, quam de augenda potestate, aliena (ut asseris) adhortatione

ratione contraxeras, efficacius ac sincerius, tua charitas dimisset, si quod tentari sine tua voluntate non potuit, non ad sola Clericorum consilia transulisses. Quia sicut in mala susceptione delinquitur, ita & in mala consensione peccatur; sed gratum mihi, frater charissime, est, quod dilectio tua id proficitur sibi displicere, quod tunc etiam placere non debuit, &c. Epistola verò 59 Marcianum dignitatis Patriarchalis Episcopo Constantinopolitano de late abrogatione acquiescisse, aperte insinuat his verbis: Mihi autem multum fiducia, Deo per vos operante, collatum est, quod probasse vos observantiam meam de custodia Canonum patrum, pietatis vestre assatibus indicatis. Et mirum geminatur gaudium meum, cum vobis religiosissime placere cognosco, ut & Fides Nicæna suam teneat firmitatem; & privilegia Ecclesiarum illibata permanent.

19. Idem confirmat Gelasius epistola 13. quæ est ad Episcopos Dardaniæ. Audiant, inquit, Marcianum, sanctæ memorie Papam Leonem summis laudibus prosecutum; quod Canonum regulas violari nulla fuerit ratione perpessus. Audiant Anatolium Clerum Constantinopolitanum potius, quam se, talia tentasse consistentem, atque in Apostolici Præsulis totum dicentem positum potestate Anatolij Epistola ad S. Leonem edita est in collectione Romana Lucæ Holstenij in secunda sectione Synodi Romanæ sub B. nisacio secundo num. 22. In ea & se excusat Anatolius, & S. Leonis potestatem agnoscit. Quæ Constantinopolitane gratiæ sedis sancita sunt, inquit, in Chalcedonensi nuper universali Synodo, pro certo beatus tuus vestra hoc habeat, nullam esse culpam in me. Et infra; Cum & sic gestorum visiois, & confirmatio auctoritatis vestra Benedictonis fuerit reservata.

20. Acacio similiter eadem de causâ obstitit Gelasius, ut videtur est in ejus epistola 13. supra citatâ, quæ est ad Episcopos Dardaniæ; nec minorem adhibuerunt diligentiam subiequentes Pontifices in conservandis Patriarchalium Ecclesiarum privilegijs. Idcirco Dioscorus Diaconus, ut ipse scribit ad Hormisdam Papam in epistola, quæ extat post 65. prædicti Hormisdæ, impedivit, quod minus Paulus Presbyter Episcopi Constantinopolitane Ecclesiæ in Patriarchiam Antiochenam electus, ordinaretur Constantinopoli, ne adversus Ecclesiam Antiochenam hæc ordinatio, tanquam præjudicium opponi aliquando posset. Hinc, inquit Dioscorus, etsi post labores, etsi post intentiones plures Antiochena Ecclesia ordinata est, electus est quidam Paulus nomine Presbyter Constantinopolitane Ecclesiæ, quem huic honori aptissimum Imperatoris testamento comprobatum voluerunt, & tentaverunt hunc ordinare. Ego iussionis vestre non immemor contradixi dicens: Jussit D. vester Beatissimus Papa secundum antiquam consuetudinem ibi (scilicet Antiochiæ) eum Episcopum ordinari. Hoc obtinuit, quod præcepit.

21. Leo Papa IX. epistola 5. quæ est ad Petrum Episcopum Antiochenum, suam ei operam pollicetur ad tuenda Patriarchalia jura Ecclesiæ Antiochena. Proinus (B. Petri) excellentiam a Romana Ecclesia dignitatem reti-

net Antiochena, quam te defendere summo permonemus, non tue gloriæ causâ, sed pro sedis, cui ad tempus presides, anti-quâ honorificentia. Nec revocetis ab hac intentione cuiuslibet pompæ, vel arrogantia, quin constanter defendas honorem quem Antiochena Ecclesiæ reliquerunt omnia sanctorum Patrum Concilia. Ad quod utique, si potuerit, Maxima Mater, Romana scilicet, atque Prima Sedes, tam dilectæ sibi filia, non condescendit, nisi quædam conari minere atque dignitatem Antiochena Ecclesiæ, audierimus. Epistola 6 corripit Michaiem Archiepiscopum Constantinopolitanum, quod Patriarchas Alexandrinum & Antiochenam suæ potestati subijcere conaretur.

CONCLUSIO.

Nillus Ecclesiæ sanctæ Præsul, præter Summum Pontificem, habet formaliter & actu jurisdictionem immediate à Christo, vel ex jure Divino, sed quæcunque sive Patriarcharum, sive Primatum, sive Archiepiscoporum, ac Metropolitanorum, & Episcoporumque prærogativa (extra potestatem Ordinis, & huic connatam, radicalem duntaxat jurisdictionis potestatem) sunt ex concessione Summi Pontificis.

Explicatur. Nam pro Episcopis videtur quidem stare Christi Domini verba statim, id est, dicens ad Apostolos: Quæcunque alligaveritis super terram, erunt ligata & in celo. & quæcunque solveritis super terram, erunt soluta & in celo. Nam ista verba vel intelligi possunt de Apostolis, eorumque adeo successores Episcopis collectim sumptis, quatenus nomine, id est, vicariâ auctoritate Christi, congregati in Concilio Oecumenico, representant Ecclesiam universalem, velut erant ex contextu tam antecedente, quam consequente. Vel intelligi possunt ista verba de Apostolis etiam sigillatim spectatis, quo modo indefinita & universalis ad ligandum, & solvendum potestas illis promissa fuit, quæ postmodum & actualiter eisdem tradita est, quando Iesus, Christus ipsidem Apostolis dixit: Sicur misit me pater, & ego mitto vos. Cuiusmodi proinde missio, cum potestate prius promissa, atque ex tunc actualiter concessâ transire videtur etiam ad Episcopos Apostolorum successores. At eoislo, quod à la Christi Domini verba sint connexa cum institutione mox subsecutâ, sub quâ iterum dixit: Accipite spiritum sanctum, sub quibus verbis peractur consecratio Episcopalis: videtur hinc & vinciri, potestatem sic traditam fuisse Ordinibus, non jurisdictionis formalis, sed radicalis duntaxat.

PROBATIO I.

Desumpta ex potestatis Ordinis sacerdotalis comparatione ad potestatem actualis jurisdictionis pro absolutione peccatorum necessaria.

NAM sub præallegato sacro contextu collata etiam fuit Apostolis potestas remittendi ac retinendi peccata, quæ in Presbyteratus Ordine conferitur universis Sacerdotibus, & tamen præter hanc potestatem ex Ordine Sacerdotij subsistentem, ad valorem Sacramenti penitentia in Sacerdote adhuc requiritur concessio actualis jurisdictionis. Sicuti ergo per traditionem hujus à peccatis absolutionis potestatis non conceditur actualis & formalis, sed radicalis duntaxat & habitualis jurisdictio, in actum reducenda, ex hoc, quòd aliqui de universitate fidelium pro tali conscientia foro per Ecclesie auctoritatem ipsi subjiciantur: sic ex potestate Ordinis inest quidem Episcopo habitas omnimoda jurisdictionis super eos Christi fideles, quos sibi per sanctæ Ecclesie claves subjeci contigerit: nihilominus uti hæc subiectio non stat ex præcisâ potestate Ordinis, sic ejusdem correlativa jurisdictio formalis & actualis nullatenus subsistit ex præcisâ illo jure Divino, præfatis Christi Domini verbis sancito, formaliter spectante ad Sacramentum Ordinis, sed supervenire oportet, designationem subditorum cum Diocesi per Summum Pontificem, ex auctoritate quidem in se immediatè à Christo derivatâ, sed hæc mediante duntaxat, in Episcopos tradendâ.

Probatur hoc assumptum. Nam licet ipsemet Christus ascensus in cælum, Apostolis designarit subditos, unâ cum universo orbe, erga quos potestatem sibi prius traditam exercerent, atque adeo idem Dominus præfatis Apostolis actualem concesserit pro toto orbe jurisdictionem, Matthæi ultim. dicendo: Euntes docete omnes gentes. Nihilominus dicere haudquaquam licet, hanc subditorum, ac territorij universalis designationem, atque adeo in toto orbe jurisdictionem actualem ex Apostolis transisse in Episcopos, quos proinde, nefas est, dicere, Apostolorum quoad hanc successores, sed quoad Ordinis duntaxat, & radicalem seu habitualement ligandi & solvendi potestatem seu jurisdictionem succedere Apostolis, dicendum est. Ipsemet enim Paulus Apostolus 2. ad Corinth. 5. dicendo, se Apostolorum legatione fungi pro Christo, videtur insinuasse, talem potestatem Apostolicam Oecumenicæ jurisdictionis à Christo actualiter collatæ, non fuisse per modum juris in successores transferibilis, sed personalem esse, ad præcisas Apostolorum personas restrictam, ad stipulante Ecclesie universæ consensu, per quem nefas esset dicere, ullum præter successorem Petri, Romanum scilicet Pontificem, potiri Apostolicâ totum orbem respiciente auctoritate. Quandoquidem igitur in Episcopis jus succedendi in Apostolorum potestate sit restrictum ad potestatem

Ordinis, & Jurisdictionis radicalis duntaxat seu habitualis, in ipso ejus Ordinis caractere consistentis, absolutè negandum est, jurisdictionem formalem & actualem in Episcopis esse juris Divini, à Christo immediatè, sed mediantè duntaxat Summi Pontificis auctoritate, concessam.

Et hinc quia non tantum hujus jurisdictionis exercitium, sicuti in Apostolis erat Petri Oecumenicæ auctoritati subordinatum, sed ejusdem quoque collatio actualis & formalis dependet à Summo Pontifice, idcirco in hujus potestate est, illam vel extendere, vel coarctare, sibi que reservare, prout in iure quàm plures extant ejusmodi reservationes. Et ideo communi illi adagio, Quidquid Papa potest in universo orbe, potest Episcopus in sua Diocesi; non est absolutè locus, sed cum restrictione Papæ arbitrio subiectâ.

PROBATIO II.

Petita ex Summorum Pontificum erga Patriarchas reservationibus factis in signum superioritatis, ac deductis à præfato Authore tract. de libert. Eccles. Gall. tit. lib. 8. cap. 3. à n. 14.

NE exideret è memoria Episcoporum, unde suam mutuati fuissent dignitatè, reservata sunt nonnulla Summo Pontifici in signum superioritatis. Varia enim sunt in historijs Ecclesiasticis exempla petita Patriarcharum confirmationis à sancta Sede. Quædam affert D. Petrus de Marca lib. 6. cap. 5. §. 2. ex Epistolis S. Leonis, & S. Simplicij: sed illa communionis Ecclesiasticæ signa, non veras confirmationes esse vult. Verum ipse textus contrarium suadet. Etenim in epist. 44. S. Leonis plurima sunt, quæ auctoritatem Summi Pontificis declarant. Ut, ista cap. 2. cum secundum sus consecrationis (Anatolij Episcopi Constantinopolitani, qui Patriarchatum ambiebat, nondum tamen adeptus erat) auctores ejus initia vitubarent, benigniores circa ipsum, quam justiores esse volumus. Et ista cap. 3. Satis sit, quòd prædicto vestra pietatis auxilio, & mei favoris assensu Episcopatum tantæ urbis obtinuit (Anatolius) Non dedignetur Regiam civitatem, quam Apostolicam non potest facere Sedem. Et in epistola sequenti, quæ est ad Pulcheriam Augustam cap. 2. Frater & Coepiscopus meus Anatolius parùm considerans, quanto pietatis vestrae beneficio, & mei favoris assensu Constantinopolitanæ Ecclesie Sacerdotium fuerit consecutus, non tam de acceptis gavisus, quam de immodicis appetendis supra mensuram sui honoris accensus est.

In epistola autem 17. S. Simplicij, quæ est ad Acacium, clariùs exprimitur confirmatio; Nuper ab Ægyptiæ ymædo, quæ & numero plurima, & fidei Catholicæ est communione suffulta, atque ab ipso omni propemodum Clero Alexandrinæ Sedis ad nos ex more relatio missa patet fecit, sanctæ memoriæ fratrem quemdam (vel quondam) Coepiscoporum nostrum obisse Timotheum, inque ejus vice consona fidelium voluntate Joannem, cui ad Sacerdotium constare crederetur

itur omnia, subrogatum, ut nihil omnino restare videretur, nisi ut Deo nostro gratias agentibus Nobis, atque gaudentibus, sine strepitu, quod Catholicis in defuncti ministerium successisset Antistes, Apostolicæ quoque moderationis assensu votivam sumeret firmitatem, &c. Hoc igitur, quod restabat, erat necessarium ad firmitatem electionis, scilicet Apostolicæ moderationis assensus.

28. Prætermitto ordinationes autoritate Summorum Pontificum in Patriarchalibus Sedi- bus factas, vel suspensas, & alia subjectionis signa. Istud tantum addo, in quo exhibetur velut typus Constitutionis Patriarchalium Dignitatum. Quando in Generali Concilio Lateranensi sub Innocentio III, facta est unio Græcorum cum Ecclesia Latina, quæ occasio postulabat, ut Græci à Latinis humanissimè haberentur, non aliter confirmata est Patriarcharum dignitas, quam adjectâ conditione de certificatione superioritatis Romanæ Sedis, ut habet cap. 5. illius Concilij Decretorum, cuius sunt hæc verba; Antiqua Patriarchalium Sedium privilegia renovantes, sacra universali Synodo approbante, sancimus, ut post Romanam Ecclesiam, quæ disponente Domino, super omnes alias ordinariæ potestatis obtinet Principatum, ut pote mater universorum Christi fidelium, & Magistra; Constantinopolitana primum, Alexandrina secundum, Antiochena tertium, Hierosolymitana quartum locum obtineant, servatâ cuilibet propriâ Dignitate, ita quod postquam eorum Antistes à Romano Pontifice receperint pallium, quod est plenitudinis officij Pontificalis insigne, præstito sibi fidelitatis & obedientiæ juramento, licenter & ipsi iussu Suffraganeis pallium largiantur, recipientes pro se professionem canonicam, & pro Romana Ecclesia sponsonem obedientiæ ab eisdem.

§. III.

Primarum & Metropolitanorum dignitas in Gallia præsertim ostenditur orta fuisse à Romano Pontifice cum perpetuâ & debita ab hisce dependentiâ.

29. Auctor sæpe nominati tract. de libert. Ecclesiæ Gallicanæ lib. 8. cap. 5. hæc de re ita disserit. Primates illos, qui olim in varijs Galliarum partibus à Romano Pontifice ad vitam duntaxat constituebantur, suam ab eo jurisdictionem habuisse, nemo dubitabit, qui constitutionis formam attenderit. Nam vicariâ tantum autoritate pollebant, ut expressè docent Summorum Pontificum epistolæ, quibus illa concedebatur. Sic S. Remigius à Papa Hormilda, vel ut alij volunt, à Symmacho in Regno Clodovei recen- ter ad fidem conversi; sic Arelate Cælarus à Symmacho; Auxanius & Aurelianus à Vigilio; Sapaudius à Pelagio I. Virgilius à Gregorio Magno, sic alij ab alijs in Gallia constituti sunt Vicarij Apostolici, & S. Bonifacius in toto Regno à Zacharia, ut ex Summorum illorum Pontificum epistolis constat. Ubi autem primatus non personæ, sed Sedi, sive personæ pro successoribus datus est, ut Archiepiscopo Lugdu-

nensi in quatuor Provinciis Lugdunensibus, quæ sunt Lugdunensis propriè dicta, Rothomagensis, Turonensis, & Senonensis, non ideo minus debetur hæc Dignitas sanctæ Sedis autoritati, quia cum ampliori favore concessa fuerit.

ARGUMENTUM I.

Quo ostenditur omnimodæ dignitatis sive Patriarchalis, sive Metropolitanæ Ecclesiasticæ derivatio facta ex plenitudine Sedis Apostolicæ.

Præcitus Auctor dicto cap. 5. n. 2. demonstrat hoc ex sequentibus autoritatibus. Divus namque Bernardus epist. 13. sic disserit. Plenitudo potestatis super universas orbis Ecclesias singulari prærogativâ Apostolicæ Sedis donata est; qui igitur huic potestati resistit, Dei ordinationem resistit. Potest, si utile judicaverit, novos ordinare Episcopatus, ubi hæcenus non fuerunt. Potest, qui sunt, alios deprimere, alios sublimare, prout ratio sibi dixerit, ita ut de Episcopis create Archiepiscopus liceat, & e converso, si necesse visum fuerit. Eam potestatem Iacobus de Themiis Abbas Carolioci ejuſdem Ordinis Cisterciensis magis explicat in Tract. contra impugnatores exempti. & privili. Possit, inquit, facere ex certa, & rationabili causa, quod in aliquo Regno, vel in regione, ubi sunt Patriarcha, Primates, & Archiepiscopi, non esset Primas, nec Archiepiscopus, nec Patriarcha, ita quod omnes Episcopi sibi immediatè subissent. Et de Primatibus quidem disquisitio tantæ utilitatis non est, cum in Gallia, præter Lugdunensem, qui appellationes ab alijs Provincijs etiamnum recipit, ceteri vel in sua tantum Provincia eo jure utantur, vel solo Primatis titulo sine ulla jurisdictione gaudeant.

Meropontanorum dignitas antiquissima quidem est; à Christo tamen immediatè instituta nullibi legitur in sacris Scripturis. Apostolos illius auctores extitisse, plerique conjiciunt, ex quibusdam novi Testamenti locis, præcipuè ex potestate à B. Paulo traditâ B. Tito discipulo suo, Episcopos, quos nomine Presbyterorum intelligit, per civitates constituendi: quod Metropolitanis munus est. Cujus rei gratiâ reliqui se Creta, ut ea, quæ desunt, corrigas, & constituas per civitates Presbyteros, sicut ego constitui tibi. Tit. 1. Christus solum Petrum, ceteris Apostolis præpolluit. Itaque nemo ceteris Episcopis jure Divino præest nisi Petri successor.

Nihil autem opus est, modò quaestiones illas agitare, utrùm illimitata reliquorum Apostolorum Jurisdictio fuerit tantum delegata, an ordinaria? Utrùm ex consensu tantum B. Petri Episcopos Provincijs integris præfecerint? Utrùm sic præfectorum Episcoporum successores potestatem ordinatæ serie accepisse conseantur ab ipsis Apostolis? cum manifestum sit (ut verbis utamur S. Innocentij I. epist. 1. quæ est ad Decretum Eugubinum Episcopum) in omnem Italiam, Gallias, Hispanias, Africam atque Siciliam, Insulasque interjacentes nullum instituisse Ecclesi-